

RUDÝ ÚSVIT

The background of the cover is a solid black field. Overlaid on this are numerous thin, flowing, and swirling lines in vibrant red and bright yellow. These lines create a sense of dynamic movement, resembling a comet's tail or a burst of energy. The lines are most concentrated in the upper right quadrant, where they form a bright, glowing point of origin, and then trail downwards and outwards across the cover.

KNIHA PRVNÍ

PIERCE
BROWN

TRIFID

RUDÝ ÚSVÍT

KNIHA PRVNÍ

PIERCE
BROWN

Pierce Brown

Rudý úsvit

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Red Rising

Copyright © 2014 by Pierce Brown

All rights reserved.

Translation © Dana Veselá, 2016

Cover © Renata Brtnická, 2016

© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2016

Stanislav Juhaňák – TRITON,

Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-933-4

RUDÝ ÚSVIT

KNIHA PRVNÍ

PIERCE
BROWN

Stanislav Juhaňák – TRITON

Otci, který mě naučil chodit

Zlatí	Extrémně inteligentní vládci lidstva.
Stříbrní	Inovátoři, finančníci a obchodníci.
Bílí	Kněží a kněžky, kteří dohlíží nad rituálními funkcemi Společnosti.
Mědění	Administrativní pracovníci, právníci a byrokrati.
Modří	Piloti a navigátoři chovaní k obsluze hvězdných lodí.
Žlutí	Expertí v přírodních i společenských vědách. Lékaři, psychologové a vědci.
Zelení	Programátoři a vývojáři.
Fialoví	Tvůrčí třída umělců, hudebníků a tanečníků.
Oranžoví	Technická podpora na hvězdných lodích a všech mechanických zařízeních.
Šedí	Policisté a vojáci.
Hnědí	Služebníci v domácnostech, obchodech a veřejných institucích.
Obsidiáni	Rasa obrů chovaných čistě jen pro válčení.
Růžoví	Vynikají svou krásou, chovaní, aby ovládli umění tělesné rozkoše.
Rudí	Nekvalifikovaná manuální síla navyklá na kruté prostředí.

Poděkování

Pokud je psaní prací hlavy a srdce, pak děkuji Aaronu Phillipsovi, Hannah Bowmanové a Mikeu Braffovi, kteří mi kultivují hlavu svou moudrostí a radami.

Děkuji svým rodičům, sestře, přátelům a klanu Phillipsových, kteří mi stráží srdce svou láskou a věností.

A děkuji čtenáři. Tyhle knihy budete setsakra milovat.

Žil bych v míru. Ale moji nepřátelé mě zatáhli do války.

Dívám se na dvanáct set jejich nejsilnějších synů a dcer. Poslouchám nelítostného Zlatého, jak řeční mezi velkými mramorovými sloupy. Poslouchám zvíře, které zažehlo plamen, co mi strahuje srdce.

„Všichni lidé *nebyli* stvořeni sobě rovnými,“ prohlašuje. Vysoký, panovačný predátor. „Slabí vás podvedli. Řekli by, že pokorní mají zdědit Zemi. Že silní mají pečovat o slabé. To je bílá lež demokracie. Rakovina, co tráví lidstvo.“

Zabodne pohled do shromážděných studentů. „Vy i já jsme Zlatí. Jsme na vrcholu evoluční linie. Tyčíme se nad mrzkou masou lidí, jsme pastýři nižších Barev. Jste dědicové tohoto odkazu,“ odmlčí se, zatímco studuje obličej ve shromáždění. „Ale není to zadarmo.

Moc si musíte vzít. Bohatství vyhrát. Vládu, vliv, říši vykoupit krví. Vy, nezjizvené děti, si nezasloužíte nic. Neznáte bolest. Nevíte, co vaši předkové obětovali, aby vám zajistili toto vysoké postavení. Ale brzy to zjistíte. Brzy vás naučíme, proč Zlatí vládnou lidstvu. A slibuji vám, jen ti z vás, co jsou schopní vládnout, přežijí.“

Ale já nejsem Zlatý. Jsem Rudý.

Lidi jako já on považuje za slabochy. Považuje mě za nedomrlého hlupáka, sotva člověka. Nevychovali mě v paláci. Neproháněl jsem se na koni po loukách, nejedl slavičí jazýčky. Ukovali mě v útrobách tohoto tvrdého světa. Vybrousila mě nenávisť. Posílila láska.

Mýlí se.

Nikdo z nich nepřežije.

ČÁST 1

OTROK

*Na Marsu roste jedna kytka. Je rudá a houževnatá
a vhodná pro naši půdu. Jmenuje se haemanthus.
To znamená „krvokvět“.*

INFERNOR

Měli byste o mně vědět, že jsem synem svého otce, to zaprvé. A když pro něj přišli, udělal jsem, co řekl. Neplakal jsem. Ani když Společnost jeho zatčení přenášela. Ani když ho Zlatí soudili. Ani když ho Šedí věšeli. Matka mě za to uhodila. Můj bratr Kieran měl být ten stoicky klidný. On byl ten starší, já ten mladší. Čekalo se, že budu brečet. Místo toho, když Malá Eo do otcovy levé boty zastrčila krvokvět a pak odběhla zpět po bok svého vlastního otce, Kieran řval jako holka. Má sestra Leanna vedle mě mumlala žalozpěv. Já se jen díval a říkal si, to je ostuda, že umřel při tanci, ale bez svých tanečních bot.

Gravitace na Marsu není dost velká. Takže abyste zlomili vaz, musíte trhnout za nohy. Necháávají to udělat blízké.

Uvnitř svého fritáku cítím svůj vlastní pach. Oblek je z jakéhosi nanoplastu a je v něm takové vedro, jak jeho název napovídá. Chrání mě od hlavy až po paty. Nic se nedostane dovnitř. Nic ven. Hlavně ne teplo. Nejhorší je, že si nemůžete z očí otřít pot. Setsakra to pálí, když proteče páskou na čele, aby v botách vytvořil loužičky. A to nemluvím o smradu, když čuráte. Což pokaždé uděláte. Musíte do sebe totiž brčkem dostat spoustu vody. Asi by nám mohli zavést cévku. Jsme radši pro smrad.

Jak sedím na spárovrtnu, vrtaři z mého klanu si přes komunikátor, co mám v uchu, sdělují drby. V tomhle hlubokém tunelu jsem sám, na stroji postaveném jako obrovitánská kovová ruka, co chňape a hlodá v zemi. Ze sedla navrchu vrtáku, tam, kde by byl loketní kloub, kontroluju údaje o tavení skály. Prsty mi zapadnou do řídicích rukavic, které ovládají chapadlovitě vrtáky někde devadesát metrů pod mým bidýlkem. Říká se, že aby jeden mohl být infernor, prsty mu musí kmitat tak rychle jako plameny ohně. Moje jsou rychlejší.

Navzdory hlasům v uchu jsem v hloubce sám. Moje živobytí jsou vibrace, ozvěna mého vlastního dechu, vedro tak velké a odporčné, že mi připadá, jako bych byl zabalený v těžké dece horkých chcanek.

Nová řeka potu prolomí šarlatovou pásku, co mám uvázanou kolem čela, a sklouzne mi do očí. Pálí to, až mi zčervenají, a vyrovnají se tak mým zrzavým vlasům. Dřív jsem se pokoušel pot setřít, ale jen jsem marně škrábal po obličejovém plexi fritáku. Pořád chci. I po třech letech je šimrání a štípání potu čiré utrpení.

Stěny tunelu okolo sedla se koupou v šířičité žluti kruhu světél. Když pohlédnu vzhůru úzkou vertikální šachtou, kterou jsem dnes vytesal, záře světél se vytrácí. Nahoře se třpytí vzácné helium-3 jako tekuté stříbro, ale já se dívám do stínů, hledám zmije, co se plazí v tmách a vyhledávají teplo mého vrtáku. Dostanou se vám do obleku, prokoušou se krúněm a pak se pokusí zavrtat do nejteplejšího místa, co najdou, většinou do vašeho břicha, aby mohly naklást vejce. Už mě uštkly. Pořád se mi o té potvoře zdá – černá jako silný pramínek oleje. Můžou být tlusté jako stehno a dlouhé jako tři muži, ale to mláďata nás děsí. Neumějí dávkovat jed. Stejně jako moji i jejich předci přišli ze Země a pak je Mars a podzemní chodby změnil.

Hluboké štoly jsou strašidelné. Osamělé. Na pozadí řevu vrtáku slyším hlasy svých přátel, všichni jsou starší. Jsou půl kiláku nade mnou, ale přes tmu je nevidím. Vrtají tam vysoko nahoře, u ústí tunelu, co jsem vytesal, sestupují pomocí háků a lan, houpou se u stěn tunelu, aby se dostali k drobným žílám helia-3. Kutají metrovými vrtáky a polykají prach. Práce i tak vyžaduje mít sakra šikovné ruce a nohy, ale já jsem v partě ten, kdo vydělává. Já jsem infernor. Na to se nehodí jen tak někdo – a já jsem nejmladší, kam paměť sahá.

V dolech jsem tři roky. Začnete ve třinácti. Když můžeš šukat, můžeš vrtat. Aspoň tak to říkal strýc Narol. Až na to, že jsem se oženil až před šesti měsíci, tak nechápu, co tím sledoval.

Eo mi tančí v mysli, když zamžourám na kontrolní panel a prsty spárovrtu sevru novou žílu. Eo. Někdy se na ni nedá myslet jinak než za použití jména, kterým jsme jí říkali jako děti.

Malá Eo – drouboučká holčička schovaná pod hřívou rudých vlasů. Rudých jako skála okolo mě, ne opravdu rudých, rezavě rudých. Rudých jako náš domov, jako Mars. Eo je taky šestnáct. Ač je jako já – z klanu Rudých kopáčů země, klanu písni, tance a půdy –, taky by mohla být ze vzduchu, z éteru, který váže hvězdy do mozaiky. Ne že bych hvězdy někdy viděl. Žádný Rudý z důlních kolonií hvězdy nevidá.

Malá Eo. Když jí bylo čtrnáct, chtěli ji provdat, jako všechny dívky v klanech. Ale ona zvolila menší přídělý a čekala, až mi bude šestnáct – dosáhnu věku, kdy se muži mohou oženit –, než si na prst nechala navléknout ten motouz. Říkala, že už od dětství ví, že se vezmeme. Já to nevěděl.

„Brzdi. Brzdi. Stůj!“ štěkne strýc Narol přes komunikátor. „Darrowe, no tak zastav!“ Prsty mi zamrznou. Je vysoko nade mnou spolu s ostatními, můj postup sleduje na své řídicí jednotce.

„Co tě pálí?“ ptám se našťavaně. Nemám rád, když mě vyrušují.

„Infernorek se ptá, co nás pálí,“ uchechtne se starý Barlow.

„Plynová kapsa,“ odsekne Narol. Je předákem naší party více než dvou set mužů. „Čekej. Volám skenaře, aby projeli údaje, než nás všechny vyhodíš do vzduchu.“

„Tahle plynová kapsa? Ta je maličká,“ řeknu. „Spíš takový pu-chýřeček, to zvládnou.“

„Na vrtáku je rok a už si myslí, že ví, co a jak. Pochcánek,“ dodá Barlow suše. „Pamatuj si slova našeho zlatýho vůdce. Trpělivost a poslušnost, hošánku. Trpělivost je lepší část odvahy. A poslušnost lepší část lidskosti. Poslouchej starší.“

Na tu průpovídku obrátím oči v sloup. Kdyby starší uměli to co já, možná by stálo za to si je poslechnout. Ale mají pomalé ruce i mysl. Někdy mám pocit, že chtějí, abych byl taky takový, hlavně můj strýc.

„Mám to tu rozjetý,“ řeknu. „Jestli si myslíte, že tu je plynová kapsa, prostě tam skočím a ručně to oskenuju. Bez problémů. Nebudou zbytečný prostoje.“

Budou kázat o opatrnosti. Jako kdyby jim opatrnost někdy pomohla. Vavřín jsme nevyhráli celé věky.

„Chceš z Eo udělat vdovu?“ zasměje se Barlow, hlas šumí statikou. „Za mě dobrý. Je to hezoučká holka. Navrtej tu kapsu a s ní to nech

na mně. Možná jsem starej a tlustej, ale můj nebozez pořád zvládne vyvrtat díрку.“

Od dvou stovek vrtařů nahoře se ozve sborový smích. Klouby na rukou mi zběhlají, jak sevru ovládní.

„Poslechni strýce Narola, Darrowe. Radši se stáhneme, dokud nebudeme mít výsledky,“ dodá můj bratr Kieran. Je o tři roky starší. Myslí si, že to z něj dělá mudrlanta, že je chytřejší. Umí jen kázat. *„Bude dost času.“*

„Času? Vždyť tohle zabere celý hodiny, sakra,“ vyjedu. Všichni jsou v tomhle proti mně. Všichni se pletou, jsou pomalí a nechápou, že abychom získali Vavřín, chce to jen jeden odvážný krok. Pochybují o mně. *„Chováš se jako zbabělec, Narole.“*

Na druhém konci linky je ticho.

Nazvat muže zbabělcem není zrovna nejlepší krok, jak získat jeho spolupráci. Měl jsem být zticha.

„Jsem pro, abys ten sken udělal sám,“ zaskřehotá Loran, můj bratranec a Narolův syn. *„Když to neuděláš, jako by Gamma už získali Vavřín, po kolikátý... no jo, po stý.“*

Vavřín. V podzemní těžařské kolonii Lykos je dvacet čtyři klanů, jeden Vavřín na čtvrtletí. Znamená to víc jídla, než dokážete sníst. Víc cigár. Deky dovezené ze Země. Jantarovou kořalku s kolkem Společnosti. Znamená to vyhrát. Klan Gamma ho má, co si kdo pamatuje. Takže pro nás, podružné klany, to vždycky bylo o kvótách – akorát na přežití. Eo říká, že Vavřín je mrkev, kterou nám Společnost mává před nosem, o vlásek mimo dosah. Přesně o ten vlásek, abychom věděli, jak jsme biti a jak málo s tím můžeme dělat. Máme být průkopníci. Eo nám říká otroci. Já si prostě myslím, že se nesnažíme dost. Kvůli starcům nikdy dostatečně neriskujeme.

„Lorane, přestaň kecat o Vavřínu. Zasáhni kapsu, a přijdeme o všechny ty zasraný Vavříny až do skonání věků, kluku,“ zavřčí strýc Narol.

Mumlá. Úplně ten chlast přes komunikátor cítím. Chce přivolat skenaře, aby byl krytý. Nebo se bojí. Ten ochlasta se jako strašpytel už narodil. Čeho se bojí? Našich pánů, Zlatých? Jejich poskoků, Šedých? Kdo to ví? Málokdo. Koho to zajímá? Těch je ještě méně. Vlastně jen jednomu muži na mém strýci záleželo a ten zemřel, když mu strýc trhnul nohama.

Můj strýc je slaboch. Je opatrný a přehánění to s pitím, slabý odvar mého otce. Když mrkne, oči zavře pevně a na dlouho, jako by mu vždycky otevřít je a podívat se zas na svět působilo bolest. Tady dole v šachtách mu nevěřím, a jinde vlastně taky ne. Ale moje matka by mi řekla, ať ho poslouchám; připomínala by mi, že mám respektovat starší. I když jsem ženatý, i když jsem infernor mého klanu, řekla by, že „z mých puchýřů ještě nejsou mozoly“. Poslechnu, i když z toho šílím, stejně jako z šimrání potu v obličejí.

„Fajn,“ zamumlám.

Sevřu pěst vrtáku a čekám, zatímco můj strýc přivolává skenaře z bezpečí komory nad hlubokým tunelem. Bude to trvat celé hodiny. Propočítám to. Osm hodin, než se ozve píšťala. Abychom Gammu porazili, musím udržet tempo těžby 156,5 kila za hodinu. Než se sem skenaři dostanou a udělají si svoje, budou to dvě a půl hodiny, přinejlepším. Takže pak budu muset dostat ven 227,6 kila za hodinu. Nemožné. Ale když pojedu dál a vykašlu se na ten otravný sken, máme to.

Říkám si, jestli strýc Narol a Barlow vědí, jak blízko jsme. Pravděpodobně. Jen si asi myslí, že ne všechno stojí za to riziko. Asi si říkají, že naše šance zařízne božský zásah. Gamma bude mít Vavřín. Tak to je a tak to vždycky bude. My z Lambdy se prostě dál budeme snažit přežít na přídělech a s minimálním pohodlím. Žádný vzestup. Žádný pád. Nic nestojí za riziko změny hierarchie. Můj otec na to přišel na konci provazu.

Nic nestojí za riziko smrti. Na hrudníku cítím, jak se mi na šňůrce kolem krku houpe svatební páska z vlasů a hedvábí, a myslím na Eoina žebra.

Tenhle měsíc jich skrz její kůži uvidím víc. Za mými zády půjde prosit rodiny z Gammy o zbytky. A já budu dělat, že to nevím. Ale pořád budeme mít hlad. Jím až moc, protože mi je šestnáct a pořád rostu; Eo lže a tvrdí, že toho nikdy moc nesnědla. Některé ženy se za jídlo a přepych prodávají Plecháčům (Šedým, abych byl korektní), posádce Společnosti v naší malé těžařské kolonii. Neprodala by se, aby mě nakrmila. Nebo ano? Ale pak se nad tím zamyslím. Já bych udělal cokoli, abych jí dal jíst...

Přes kraj svého vrtáku pohlédnu dolů. Na dno díry, kterou jsem vykopal, je to daleko. Nic než roztavená skála a syčící vrtáky. Ale než se stačím rozkoukat, pásy mám dole, v ruce skener a skáču do hloubky sta metrů k prstům vrtáku. Abych zpomalil svůj pád, na střídačku se odrazím od svislých stěn šachty a dlouhého vibrujícího těla vrtáku. Než vymrštím ruku a zachytím se převodu těsně nad prsty vrtáku, ujistím se, že poblíž není hnízdo zmijí. Desatero vrtáků žhne. Vzduch se vlní a tetelí. Cítím horko v obličeji, cítím, jak mě bodá do očí, jak mě pálí na břicho a kulkách. Když si nedáte pozor, vrtáky vám roztaví kosti. A já nejsem opatrný. Jen pohotový.

Kousek po kousku se spustím nohama napřed mezi prsty vrtáku, tak abych dostal skener dost blízko k plynové kapse a získal čísla. Horko je nesnesitelné. Byla to chyba. Skrz komunikátor slyším rvát hlasy. Skoro líznu jeden z vrtáků, když se konečně dostanu dost blízko k plynové kapse. Skener mi při získávání dat bliká v ruce. Oblek mi bublá a cítím něco sladce a ostře páchnout, jako spálený sirup. Pro infernora je to pach smrti.

MĚSTEČKO

Můj oblek horko tady dole nezvládá. Svrchní vrstva se skoro rozpustila. Brzo to odnese druhá. Pak skener stříbrně blikne, mám, pro co jsem přišel. Skoro jsem si toho nevšiml, motá se mi hlava a mám strach. Vytáhnu se od vrtáků. Ručku po ručce šplhám nahoru, rychle se dostávám z hrozného horka. Pak se něco zasekne. Noha se mi chytla pod jedním převodem blízko prstu vrtáku. V náhlé panice zalapám po vzduchu. Jímá mě hrůza. Vidím, jak se mi taví podpatky. První vrstva je pryč. Druhá bublá. Pak je na řadě moje maso.

Přinutím se dlouze vydechnout a spolknou výkřiky, které se mi tlačí z hrdla. Vzpomenu si na nůž. Z pouzdra na zádech vytáhnu zavěšený hákobřit. Je to strašně zakřivený nůž dlouhý jako moje noha, určený k useknutí a kauterizování končetin uvízlých ve strojích, přesně jako teď ta moje. Většina chlapů zpanikaří, když uvíznou, a tak je hákobřitem nepříjemná půlměsícovitá zbraň, aby se dala ovládat i třesoucíma se rukama. I když mě jímá hrůza, ruce se mi netřesou. Třikrát hákobřitem zakrojím, místo masa odříznu nanoplast. Při třetím máchnutí sáhnu dolů a nohu šklubnutím uvolním. Při tom se klouby otřu o kraj vrtáku. Rukou mi projede řezavá bolest. Cítím pach pukajícího masa, ale už mizím vzhůru, šplhám pryč z pekelného žáru, vyhoupnu se zpět do sedla. Celou tu dobu se směju. Chce se mi brečet.

Můj strýc měl pravdu. Já se pletl. Ale ať se propadnu, jestli mu to někdy přiznám.

„Idiote,“ je jeho nejpříjemnější komentář.

„Šílenče! Pitomej blázne!“ křičí Loran.

„Minimum plynu,“ řeknu. „Začínám s vrtáním, strýče.“

Když se ozve píšťala, vyťahovači převezmou můj výnos. Vytáhnu se z vrtáku, který v hlubokém tunelu nechám pro noční směnu, a unaveně se chytnu lana, jež ostatní spustí kilometr dlouhou

šachtou, aby mi pomohli nahoru. Přes mokvající ránu na hřbetu ruky se po laně hladce posouvám vzhůru, až jsem venku z šachty. Kieran a Loran mě doprovodí k ostatním v nejbližším gravivýťahu. Žlutá světla visí ze stropu jako pavouci.

Když dorazíme k obdélníkovitému gravivýťahu, můj klan a tři sta mužů z Gammy už mají prsty na nohou zavlečené pod kovovým zábradlím. Vyhnu se strýci – je tak našťvaný, že by prskal – a za můj výkon se mi dostane několikero poplácání po zádech. Mladí jako já si myslí, že jsme Vavřín vyhráli. Vědí, kolik jsem za měsíc surového helia-3 vytěžil, je to lepší než u Gammy. Staří kozlové jen brblají a říkají, že jsme blázni. Schovám ruku a zavléknu prsty u nohou.

Gravitace se změní a my vystřelíme vzhůru. Gammácká krysa, co zatím nemá za nehty ani špetku rzi, se zapomene zaháknout prsty pod zábradlím. Takže zatímco výťah letí šest kilometrů přímo vzhůru, on visí ve vzduchu. V uších nám lupe.

„*Máme tu létající gammáckou krysu,*“ zasměje se Barlow směrem k Lambdám.

I když to může vypadat malicherně, vždycky je fajn vidět, jak Gamma něco podělá. Dostávají víc jídla, víc cigár, víc všeho, a to díky Vavřínu. Začali jsme jimi pohrdat. A měli bychom. Myslím. Jestlipak námi teď budou pohrdat oni.

To by stačilo. Popadnu rezavě rudý nanoplast klukova fritáku a šklubnu s ním dolů. Děcko. Je to vtipné. Je maximálně o tři roky mladší než já.

Je k smrti unavený, ale když uvidí krvavě rudou mého fritáku, ztuhne, vyhne se mému pohledu a jako jediný vidí spáleninu na mé ruce. Mrknu na něj a mám pocit, že si nadělá do obleku. Všem se nám to čas od času stane. Vzpomínám si, kdy jsem poprvé potkal infernora. Myslel jsem, že je to bůh.

Už je mrtvý.

Nahoře ve shromaždišti, velké šedé jeskyni z betonu a kovu, sundáme helmy a lokáme čerstvý chladný vzduch světa vzdáleného od roztavených vrtáků. Z našeho potu a smradu to tady brzo bude jako žumpa. V dálce blikají světla, upozorňují nás, abychom se drželi stranou od magnetických kolejí horizontálního vlaku na druhé straně shromaždiště.

Nemícháme se s Gammami, když ve vrávorajících řadách rezavě rudých obleků míříme k vlaku. Polovina na zádech s tmavě červeným L jako Lambda, polovina pomalovaná smyčkou Gammy. Dva šarlatoví předáci. Dva krvavě rudí infernoři.

Kádr Plecháčů nás pozoruje, jak šlapeme po ošoupané betonové podlaze. Durobrnění Šedých je jednoduché a opotřebené, stejně neudržované jako jejich vlasy. Jednoduché ostří zastaví, iontové ostří možná, pulzující ostří nebo břitva by jím prošly jako máslem. Ale takové zbraně jsme viděli jen na holokostce. Šedí se ani neobtěžují ukázat moc. Paraobušky se jim houpou u boku. Vědí, že je nebudou muset použít.

Poslušnost je ta největší ctnost.

Kapitán Šedých Hnusák Dan, slizký hajzl, po mně hodí oblázek. I když mu kůže ztmavla vystavováním se slunci, vlasy má šedé jako ostatní jeho Barvy. Řídké a jemné. Padají mu do očí – dvou kostek ledu obalených v popelu. Značky jeho Barvy, šedý hranatý symbol jako číslo čtyři s několika pruty vedle, mu věnčí ruce a zápěstí. Je krutý a chladný jako všichni Šedí.

Zaslechl jsem, že Hnusáka Dana vytáhli z fronty v Eurasii, ať už je to kdekoli, poté, co ho zmrzačili a co mu nechtěli koupit novou paži. Teď má starý model protézy. Necítí se s ní, a tak si dám pozor, aby si všiml, že jsem se na ni koukl.

„Vším jsem si, žeš měl dneska vzrůšo, zlato.“ Hlas má tak starý a těžký jako vzduch v mém fritáku. „Seš teď hrdina, co, Darrowe. Vždycky jsem si myslel, že z tebe jeden bude.“

„Vy jste hrdina,“ řeknu a kývnu směrem k jeho paži.

„Myslíš si, že seš chytřej, že jo.“

„Jen Rudej.“

Mrkne na mě. „Pozdravuj ode mě tu svoji holubičku. Na pískle je to štabajzna.“ Přejede si jazykem zuby. „Dokonce i na Zrzku.“

„Nikdy jsem holuba neviděl.“ Jen na holokostce.

„To je teda něco,“ zasměje se. „Počkat, kam jdeš?“ zeptá se, když se otočím. „Uklonit se nadřazeným by neuškodilo, nemyslíš?“

Uchechtne se směrem ke svým druhům. Aniž bych si něco dělal z jeho výsměchu, otočím se a hluboce se ukloním. Můj strýc to vidí a znechuceně se odvrátí.

Necháme Šedé za sebou. Nevadí mi se uklonit, ale kdybych dostal příležitost, asi bych Hnusáku Danovi podřízl krk. Asi jako bych řekl, že bych si v nadsvětelné lodi zaletěl na Venuši, kdyby se mi chtělo.

„Hej, Dago. Dago!“ volá Loran na gammáckého infernora. Ten chlap je legenda; ostatní infernoři jsou jen jeho slabý odvar. Můžu být lepší než on. „Kolik jsi vytáhl?“

Dago, bledý proužek staré kůže, místo obličeje samolibý škleb, si zapálí dlouhé cigáro a vyfoukne obláček kouře.

„Nevim,“ protáhne.

„No tak!“

„Je mi to fuk. Na surovým množství nezáleží, Lambda.“

„Prdlajs nezáleží! Kolik natěžil za týden?“ Loran volá, když lezeme do vlaku. Všichni si zapalují cigára a otvírají kořalku. Ale u toho pozorně naslouchají.

„Devět tisíc osm set dvacet jedna kilo,“ pochlubí se Gamma. Když to zaslechnu, opru se a usměju; slyším radostné výkřiky od mladších Lambd. Staří mazáci nereagují. Mám plnou hlavu toho, co bude Eo tenhle měsíc dělat s cukrem. Nikdy předtím jsme si cukr nevydělali, maximálně ho vyhráli v kartách. A ovoce. Slyšel jsem, že Vavřín vám zajistí ovoce. Pravděpodobně ho rozdá hladovým dětem, jen aby Společnosti ukázala, že jejich poklady nepotřebuje. Já? Já ho sním a na politiku si budu hrát s plným žaludkem. Ale ona je zapálená do idejí, zatímco mě kromě ní nic moc nerozpaluje.

„Stejně nevyhrajete,“ Dago zamumlá, když se vozík rozjede. „Darrow je cucák, ale myslí mu to natolik, aby to věděl. Že jo, Darrowe?“

„Cucák, nebo ne, natrhnu ti zadek.“

„Seš si tím jistej?“

„Sakra jistej.“ Mrknu na něj a pošlu mu pusu. „Vavřín je náš. Tentokrát posli své sestry pro cukr do mé čtvrti.“ Mí přátelé se zasmějí a plácají se přilbami fritáků do stehů.

Dago mě pozoruje. Po chvíli hluboce potáhne z cigára. To jasně zazáří a rychle odhořívá. „Tohle seš ty,“ řekne mi. Za půl minuty je po cigáru.

Když z vlaku vystoupíme, spolu s ostatními partami se natlačím do Splávku. Je tam chladno, zatuchlo a smrad odpovídá určení místa:

je to stísněná kovová bouda, kde se tisíce chlapů svlékají z fritáků po hodinách čurání a pocení, aby se mohli osprchovat vzduchem.

Sloupnu ze sebe oblek, nasadím si jednu koupací čepici a nahý se postavím do nejbližší transparentní trubky. Ve Splávku jsou jich v řadě tucty. Tady se netancuje, nevychloubá, jediná pospolitost tu je ve vyčerpání a tichém plácání dlaní o stehna, do rytmu se svištěním a fičením sprch.

Dveře trubky se za mnou se zasyčením zavrou, ztiší zvuky hudby. Z motoru se ozve známé hučení, následované tlakem vzduchu a zvukem sání, jak se svrchu stroje řine s jekotem vzduch plný antibakteriálních molekul a šlehá mě do kůže, odkud do odtoku na dně trubky smetá mrtvou kůži a špínu. Bolí to.

Potom se oddělím od Lorana a Kierana, kteří jdou na Náves, aby v hospodách tančili a pili, než oficiálně začne tanec na oslavu zisku Vavřínu. Plecháči budou přidělovat potravinové dávky a o půlnoci vyhlásí zisk Vavřínu. My z denní směny budeme předtím a potom tancovat.

Traduje se, že bůh Mars byl otec slz, nepřítel tance a loutny. S tím prvním souhlasím. Ale my z kolonie Lykos, jedné z prvních pod povrchem Marsu, jsme národ milovníků tance, zpěvu a rodiny. Kašleme na legendu a tvoříme svůj vlastní odkaz. Jediný vzdor, kterého jsme schopni proti Společnosti, co nás ovládá. Dává nám to trochu hrdosti. Je jim jedno, co tančíme nebo co zpíváme, dokud poslušně kopeme. Dokud připravujeme planetu pro ostatní. Aby nám ale připomněli, kde je naše místo, jeden tanec a jedna píseň se trestají smrtí.

Můj otec z toho tance udělal svůj poslední. Viděl jsem ho jen jednou a píseň jsem taky slyšel jen jednou. Když jsem byl malý, nechápal jsem, jak nás ta píseň o dalekých údolích, mlze, ztracených láskách a o sekáči má přivést do našeho nespátřeného domova. Byl jsem malý a zvědavý, když ji ta žena zpívala, zatímco jejího syna věšeli za krádež potravin. Byl by z něj vysoký kluk, ale nikdy neměl dost jídla, aby se mu kosti obalily masem. Jeho matka zemřela po něm. Lid Lykosu je vyprovodil Slábnoucím žalozpěvem – smutným boucháním pěstí do hrudi, postupně, pomalu utichajícím, až pěstí i srdce přestanou tlouct a všichni se rozejdou.

Ten zvuk mi tu noc nedal spát. Sám v naší malé kuchyni jsem plakal, ptal se proč, když pro otce jsem nebrečel. Jak jsem tak ležel na studené podlaze, uslyšel jsem tiché škrábání u dveří našeho domu. Když jsem je otevřel, v rudém prachu se krčilo poupátko krvokvětu. Nikde nebyla ani živá duše, jen v hlíně maličké Eoiny stopy. To je podruhé, kdy po smrti přinesla květiny.

Protože máme píseň i tanec v krvi, asi není překvapivé, že v obou jsem si poprvé uvědomil, že Eo miluju. Ne Malou Eo. Ne tu, jakou byla. Ale Eo, jaká je. Říká, že mě milovala už předtím, než mého otce pověsili. Ale až v zakouřeném hospodě, když jí zrzavé vlasy vířily, nohy se hýbaly s citerou a boky do rytmu bubnů, mi srdce párkrát vynechalo. Nebyly to její otočky ani výskoky. Žádné předvádění se, které je tak typické pro tanec mladých. Hýbala se hrdě a ladně. Beze mne by nejedla. Bez ní bych nežil.

Utahovala by si ze mě, že to říkám, ale je duchem našeho národa. Život se s námi nemazlil. Máme se obětovat pro dobro mužů a žen, které neznáme. Máme kopat, abychom Mars připravili pro ostatní. To z některých z nás dělá odporné lidi. Ale Eoina vlídnost, její smích, její odhodlanost jsou to nejlepší, co může vzejít z domova, jako je ten náš.

Hledal jsem ji v části městečka, kde žije má rodina, jen necelý kilometr podzemní chodbou od Návsí. Městečko je jedním ze dvou tuctů takových obklopujících Náves. Shluk domků je jako úl vytesán do skalních stěn starých dolů. Kámen a půda jsou naším stropem, podlahou, je to náš domov. Klan je obrovská rodina. Eo vyrostla, co by kamenem dohodil od našeho domu. Její bratři jsou jako moji vlastní. Její otec jako ten, o kterého jsem přišel.

Chaos elektrických drátů se na stropě jeskyně proplétá jako džungle černých a červených lián. Dolů z ní visí světla, lehce se pohupují, jak centrální kyslíkový systém Návsí zajišťuje cirkulaci vzduchu. V centru městečka visí obrovská holokostka. Je to krychle s obrazovkou na každé straně. Pixely jsou vypálené a obraz je vybledlý a rozmazaný, ale nikdy se ten krám nezasekl, nikdy se nevypnul. Shluk našich domovů zalévá svou bledou září. Videá od Společnosti.

Domov mé rodiny je vytesán do skály sto metrů nad podlahou města. Vede k němu strmá stezka, i když vás do těch největších

výšek města dostanou i lana a kladky. Ty používají jen staří a nemo-
houcí. A obou máme málo.

Náš dům má jen pár místností. Eo a já jsme si mohli zabrat pokoje
pro sebe až nedávno. Kieran se svou rodinou mají dva pokoje
a moje matka a moje sestra sdílejí zbývající.

Všechny Lambdy v Lykosu žijí v našem městě. Omega a Ypsilon
s námi sousedí, jsou jen minutku širokým tunelem na každé straně.
Jsme propojení. Kromě Gammy. Žijí na Návsi, nad hospodami,
opravnami, obchody s hedvábím a bazary. Plecháči žijí v pevnosti
nad tím, blíž pustému povrchu našeho drsného světa. Tam leží pří-
stavy, které dodávají potraviny ze Země nám, opuštěným průkop-
níkům.

Holokostka nade mnou ukazuje obrazy zápasu lidstva, které ná-
sleduje hlasitá hudba doprovázející rychlý přehled triumfů Společ-
nosti. Do obrazovky se vpaluje značka Společnosti, zlatá pyramida
s třemi souběžnými pruty připojenými ke třem stranám pyramidy,
to celé uzavřené v kruhu. Hlas Octavie au Luny, stařícké vládkyně
Společnosti, vypráví o boji, kterému musí lidstvo čelit při koloniza-
ci planet a měsíců soustavy.

*„Již od počátku lidstva je příběh našeho druhu postaven na kmeno-
vé válce. Na zkoušce, obětování, odvaze pokořit limity přírody. Nyní
nás spojuje poslušnost a povinnost, ale boj se nezměnil. Synové a dce-
ry všech Brev, žádá se od nás další oběť. Teď, v hodině našeho zdaru,
vysíláme ty nejlepší ke hvězdám. Kde se nám bude dařit nejdříve? Na
Venuši? Merkuru? Marsu? Na měsících Neptunu, Jupiteru?“*

Hlas jí zvažní, když její nestárnoucí obličej s královským výra-
zem shlíží z holokostky. Ruce se jí třpytí symbolem Zlaté otíštěným
na hřbetech – tečka v centru okřídleného kruhu –, předloktí jí zdo-
bí zlatá křídla. Jen jedna nedokonalost hyzdí její zlatý obličej –
dlouhá klikatá jizva na pravé lící kosti. Její krása se podobá kráse
krutého dravého ptáka.

*„Vy, stateční Rudí průkopníci na Marsu – nejsilnější z lidské rasy –,
se obětujete pro pokrok, dláždíte cestu budoucnosti. Vaše životy, vaše
krev jsou zálohou za nesmrtelnost lidské rasy, jak se posouváme za
hranice Země a Měsíce. Jdete, kam my nemůžeme. Trpíte, aby ostatní
nemuseli.“*

*Smekám před vámi. Miluji vás. Helium-3, které těžíte, je životní silou procesu terraformování. Už brzy bude mít rudá planeta dýcha-
telný vzduch, úrodnou půdu. A brzy, až bude Mars obyvatelný, až ho
vy, stateční průkopníci, připravíte pro nás, jemnější Barvy, připojíme
se k vám a budete drženi v nejvyšší úctě pod nebesy, která vaše dřina
vytvořila. Váš pot a krev pohánějí terraformování!*

*Stateční pionýři, vždy mějte na paměti, že poslušnost je nejvyšší
ctnost. Nade vše, poslušnost, respekt, obětování se, hierarchie...*“

Doma v kuchyni nikdo není, ale slyším Eo v ložnici.

„Stůj, kde jsi!“ poručí přes dveře. „Za žádných okolností se do
tohoto pokoje nedívej.“

„Dobře,“ zastavím se.

Za minutku vyjde ven, zčervenálá nervozitou. Vlasy má pokryté
prachem a samou pavučinu. Rukama ten propletenec projedu.
Zrovna se vrátila z pavučirny, kde sklízí biohedvábí.

„Nebyla jsi ve Splávku,“ řeknu s úsměvem.

„Neměla jsem čas. Musela jsem se vyplížit z pavučirny, abych
něco vyzvedla.“

„Co jsi vyzvedla?“

Sladce se usměje. „Neoženil ses se mnou proto, že bych ti všech-
no říkala, vzpomínáš? A nechod do toho pokoje.“

Vrhu se ke dveřím. Postaví se mi do cesty a stáhne mi pásku
přes oči. Čelem se mi opře o hrudník. Zasměju se, pásku posunu
a popadnu ji za ramena, abych ji odtlačil natolik, že jí uvidím do
očí.

„Nebo co?“ zeptám se se zdviženým obočím.

Jen se na mě usměje a nakloní hlavu. Couvnu od kovových dve-
ří. Bez mrknutí oka se vrhám do roztavených šachet. Ale jsou varo-
vání, která můžete ignorovat, a taková, která ne.

Stoupne si na špičky a dá mi pusu na nos. „Hodnej kluk; věděla
jsem, že půjdeš snadno vycvičit,“ řekne. Pak nakrčí nos, protože
ucítí mou spáleninu. Nerozmazluje mě, nehubuje, nic neřekne, jen
„Miluju tě“, v hlase neznatelný náznak starosti.

Z rány, která se táhne od kloubů k zápěstí, mi vytáhá roztavené
kousky fritáku a těsně ji převáže pavučinovým obvazem s antibioti-
ky a obnovovači nervových jader.

„Kdes k tomu přišla?“ zeptám se.

„Když tě já nepoučuju, ty se mě neptej, co a jak.“

Políbím ji na nos a hraju si s tenkým motouzem spletených vlasů na jejím prsteníčku. Svatební kroužek má z mých vlasů spletených s kousky hedvábí.

„Dnes večer pro tebe mám překvapení,“ řekne mi.

„A já pro tebe,“ řeknu s myšlenkou na Vavřín. Svou členku proti potu jí posadím na hlavu jako korunu. Nakrčí nos, jak je mokrá.

„No, já pro tebe mám vlastně dvě, Darrowe. Škoda žeš nemyslel dopředu. Mohl jsi mi sehnat kostku cukru nebo saténový povlečení nebo ... dokonce kávu k tomu prvnímu daru.“

„Kávu!“ zasměju se. „Jakou Barvu že sis to vzala?“

Povzdechne. „Z infernora žádný benefity, ani jeden. Šílený, paličatý, zbrklý...“

„Šikovný?“ řeknu s rošťáckým úsměvem a sunu ruku po sukni nahoru.

„To počítám má své výhody.“ Usměje se a pleskne mě po ruce, jako by ze sebe shazovala pavouka. „A teď si natáhni tyhle rukavice, pokud nechceš poslouchat ženský. Tvoje matka už vyrazila napřed.“